

И ми велитъ Симонъ добаръ юнакъ :
„Айде старче напрай ми ужина,
Да ужина после да поспіа,
Ет' на колку сати да ме скорнишъ.“
И си стана стари-отъ бабайко,
И му напрай една Турска манджа;
Съ наяде Симонъ добаръ юнакъ,
И ми легна Симонъ да преспіетъ.
Кога дойде време, що нарѣча,
Тога него старецъ го скориватъ :
„Стани, стани незна'ена дельо,
Оти дойде ко'а за ставаніе.“
Си станало Симонъ добаръ юнакъ, —
„Айде старче сега да ме носишъ
Да ме носишъ кѣде свадба чинѣтъ!“ —
„А егиди незнаена дельо!
Какъ д' ода, какъ съ очи да с' опуля!“ —
„Айде, айде, старо, да о'име!“
И го зеде предъ себе предъ коня,
Отидо'е кѣде свадба чинѣтъ.
Свирби свирѣтъ, ора ми играетъ;
Назадъ ми съ старо повратило.
Какъ го виде невеста Симона,
Вчасъ го позна от' іе нейдзинъ стопанъ,
Ми го кладе въ чело на тѣрпеза,
И ми служитъ незнаена деля,
Чаша да'атъ и на скутъ му седна.
'Си-те ми съ тога зачудіе.
Тога велитъ Симонъ добаръ юнакъ :
„Ова ми іе люба, пѣрва люба;
А на зет-отъ я що ке му да'амъ?
Ке му да'амъ сестра Ангелина,
Ни той да съ сега пострамотитъ,
Ни я да съ сега пострамотамъ.“
Си ъ зеде 'уба'а не'еста,
Си ъ слече рубо невестинско,
Њ облече сестра Ангелина,
Њ однесе кѣде свадба чинѣтъ.
Тога старче ми го запознало,
Оти било него'о-то чедо.
